

imel vse skupaj!« — »Ampak napačen človek ni bil in za marsikako stvar ga bo škoda!« — »I, kdo pravi, da je bil napačen. Ampak — — —«

V nedeljo se je s prižnice poslovil. In govoril je tako, da se je vsa cerkev jokala. Samo nekaj zakrknežev tam doli pod korom ga je tudi zdaj, ko se mu je glas tako tresel in trgal, le z nezaupanjem opazovalo.

V sredo se je imel odpeljati, v torek je prišel naslednik, da se pomenita radi računov in drugih stvari.

Dobri dve uri sta bila v župnišću, potem sta se napravila v cerkev. Tam, kjer stopi cesta iz vasi in je je samo še do tristo korakov med drevesi, prelepe in ravne, da se zdi cerkev že tik pred človekom, je odhajajoči naslednika rahlo dregnil in z očmi pokazal na stolp.

»Uro boš moral tudi zdreti, prijatelj! Dovolj časa že stoji, menda šest let!«

Oni se je od začudenja ustavil.

»Pa čemu to? Kako to? Zakaj je nisi zdril že ti?«

»Hm... To so čudne stvari, prijatelj... Poglej jo, — ravno na dvanajsti stoji, oba kazalca skupaj, takorekoč samo eden. Pa to ni kazalec na uri, to je kazalec na roki, — pokoncu stoječ prst, ki nekaj posebnega pomeni... Če bi ne bilo takrat, ko sem jo prvič zagledal, — ne zagledal: razumel pomen, — če bi ne bilo takrat tako, da sta bila oba kazalca skupaj eno in v ti navpični stoji: že pred davnim časom bi bila smela naprej. Tako pa sem pogledal gor in sem razumel: to bo za Strniščane kakor prepovedan sad! Vse jim boš napravil, kar bodo hoteli, in še, če ne bodo hoteli, kar bo prav, ta prst pa jim bo vsak dan iznova go-

voril: »Je nekdo nad vami, ki daje od svoje volje in ne po vaši!« In meni samemu je ta prst govoril: »Dokler me ne pustiš premakniti človeški roki, vedi, da si ti gospodar. V hipu pa, ko se to izpremeni, so ti drugi izvili žezlo iz roke ali pa ti je od slabosti padlo samo iz nje. Poglej, prijatelj, in sam boš videl, koliko sem jim storil; in ti veš, da daje vse to obilo dela in skrbi: cerkev sem z malim stroškom povečal, da je za vse prostora notri, in še sosedje radi prihajajo in pustijo kak krajcar tu; orglje so take, da jim ni daleč okrog para in ob njih pojejo pevci, ki bi še mestu ne bili v sramoto; križev pot je delo pravěga slikarja in ne kak neokusen tisk; vse stene so lepo preslikane, obok skoraj znamenito; in za stare ljudi je zdaj dovolj stolov, da lahko sedejo. Potem si videl, da je župnišče v takem stanju, ki si ga boljšega ni treba želeti, na vrtu pa boš imel, če boš delal kakor jaz, šparglje, še predno jih imajo v Gorici. In če boš znal, kakor sem znal jaz, ne boš imel nobenih težav, da, niti ne nepotrebnih poti radi dolenskega pokopališča, ki je danes že skoro odveč, čeprav nisem niti enkrat odrekel, če je kdo hotel, da pridem doli. Skratka in da ti rečem še enkrat: vse sem jim storil in ugodil, samo prsta nad faro nisem hotel premakniti. To ljudstvo je dobro, zelo dobro, a v njem je še vedno sila stare tolminske puntarske krvi. To sem razumel in zato sem držal železen prst nad njim. Ti pa napravi, kakor veš in znaš. Samo to bi rekel: najdi ga zase drugje; ta je bil moj in ko mene ne bo več, naj se povesi!«

Ko je povedal to, sta bila dospela gospoda do vrat, ki jih je cerkovnik pred novim gospodarjem na široko odprl.

## Narodna.

Raste v polju deteljica,  
deteljica rožna,  
v polje speje mlada Anka,  
Anka vsa otožna.

„Kaj bi dala, da otožnost  
šla bi iz srcá mi  
in radost s poljubom mehkim  
srčece mi vzdrami?“

Ptičke, dajte, mi zapojte,  
cvetke, zadehtite,  
bolno moje srčece  
zopet ozdravite!“

Ptičke zapojte ji drobne,  
cvetke zadehtijo,  
žalostnega srčeca  
ji ne ozdravijo.